

Øjeblikke i Statens Økonomi, hvor det vilde være ganske fortræffeligt at have en saadan let tilgængelig Reserve, hvorfra man, uden at plage en eneste af Statens Undersaatter med ny Skattepaalæg eller paa anden Maade, kunde skaffe sig et Beløb af 11 Millioner, der ganske simpelt var at tage. Der kunde være dem, der mente, at det vilde være hensigtsmæssigt at opsætte Inddragningen, indtil der virkelig forelaa en Nødvendighed for Statskassen, saa at man maatte sige: Nu er Tidspunktet der. Imidlertid maa jeg indrømme, at det altid bliver en Skønssag, og Spørgsmaalet om Betimeligheden staar for øvrigt efter min Mening i nøje Forbindelse med et andet Spørgsmaal: Hvortil skulle Pengene anvendes? Derpaa kommer det dog i Særdeleshed an. I den Henseende nævnede den højtærede Minister, at der i Folketinget har været Tale om at anvende Beløbet til den Folkeforsikring, om hvilken der har været fremsat saa mange Ønsker. Ogsaa i den Gruppe, hvortil jeg hører, er der meget stor Interesse for denne Sag, og man vilde ganske sikkert sætte Pris paa, om Beløbet kunde anvendes til Fremme af den. Det er imidlertid ikke foreslaaet, det foreligger slet ikke for os i Øjeblikket, og jeg mener, det er en Sag, der altid kan overvejes. Der er imidlertid den Ejendommelighed ved dette Forslag, at det ikke siges, hvortil de 11 Millioner skulle anvendes, ligesom det paa den anden Side heller ikke i det følgende Forslag nævnes, hvor de 11 Millioner af de 30 skulle komme fra. Hvis disse Forslag blive til Love, maa Fremtidens Historie-skrivere undersøge Forhandlingerne paa Rigsdagen og Bemærkningerne til Forslagene for at finde ud af, hvor de 11 Millioner ere blevne af. De gaa nemlig ikke ind i Statskassen for at blive der, Statskassen er kun et Overgangsled til noget andet. Nu kunde det jo imidlertid tænkes, at dette Forslag blev vedtaget, hvad jeg for Resten slet ikke tvivler om, men det følgende ikke — vi kunne jo altid gøre saadant et Tankeeksperiment, men da er det en Mangel ved Forslaget, at der ikke i det omtales, hvortil de 11 Millioner skulle anvendes, idet jeg ganske tiltræder, hvad den ærede Minister bemærkede om, at de ikke bør gaa ind i Statskassen for at sive ud og forsvinde i dens almindelige Beholdning til Dækning af dens almindelige Udgifter. Dette kunde man paa den letteste Maade raade Bod paa ved at optage i Loven en lille Paragraf, som lød omtrent saaledes: Over

dette Beløb kan der ikke disponeres uden Lovgivningsmagtens Samtykke. Det vilde sige, at man i Øjeblikket inddrog Beløbet og derved, vel at mærke, erhvervede fra Statskassen eller Fonden, hvad man nu vilde kalde det, en aarlig Indtægt svarende til Renterne, altsaa hvis disse regnes til 4 pCt.: 440,000 Kr., en ganske køn Sum, som vilde kunne lægges til de 11 Mill. Kr., og som, naar Øjeblikket var kommet, og Lovgivningsmagten havde taget Bestemmelse om, hvortil Pengene skulde anvendes, vilde være til Raadighed. Jeg henstiller altsaa, om man ikke for alle Tilfældes Skyld, for alle de i en Rigsdag altid uberegnelige Tilfældes Skyld, skulde vedtage en Bestemmelse, som lød paa, at over dette Beløb kan der ikke disponeres uden Lovgivningsmagtens Samtykke.

Det andet Afsnit i Lovforslaget gaar ud paa at gøre de hidtil gældende Regler om Udbetaling af Bonus af Statsanstalten vedvarende. I Stedet for, at man nu kun har Love, som gælde for visse Perioder, skulde der gives Bestemmelser om Bonus-udbetaling med vedvarende Gyldighed. Det finder jeg ganske fortræffeligt, og jeg ser ikke rettere, end at det er et betydeligt Fremskridt. Jeg har for mit Vedkommende altid ønsket, at vi maatte naa til det Standpunkt, hvorpaa Lovforslaget stiller sig, nemlig til at faa Bonus gjort til en fast Indretning. De Gange, der her i Rigsdagen har været Bonuslove til Forhandling, har jeg altid gjort mig til Talsmand for den Tanke at gøre den til en permanent Del af Anstalten, som altsaa kom til at gælde for bestandig, saa længe Institutionen bestod. Det er dette, som jeg nu til min Glæde ser, er i Færd med at blive opfyldt. Om Enkelthederne i disse Regler skal jeg lige saa lidt som den højtærede Minister udtale mig. Der er ikke ret mange af os, der ville driste sig til at paastaa, at de ere i Stand til at afgøre, om det Procentbeløb, der er foreslaaet i § 6, er rigtigt eller ikke, thi dette

Rettelser.

- Sp. 844, L. 13 f. n.: „Fortjeneste“, læs: „Fornøjelse“.
 — 845, L. 1 f. o.: „vel“, læs: „let“.
 — 845, L. 4—5 f. o.: „noget“ udgaar.
 — 847, L. 11 f. n.: „ud“, læs „ind“.
 — 847, L. 9 f. n.: „strække“, læs: „strakte“.